



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Secunda secundae Summa Theologiae

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

3 vtrum liceat adiurare irracionales creaturas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72772](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72772)

pertinere, quoniam non licet ad demones uti. Secundò F autem adiurationis modo, qui est per compulsio- nem, licet nobis ad aliquid uti, & ad aliquid non licet. Demones enim in cursu huius vite nobis aduersarij constituuntur: non autem eorum actus nostrae dispositioni subduntur, sed dispositioni diuinae, & sanctorum angelorum, quia ut Augu. dicit in 3. de Trin. spiritus desertor regitur per spiritum iustum. Possimus ergo demones adiurando per virtutem diuini nominis, tanquam inimicos repellere, ne nobis noceant spiritualiter, vel corporaliter, secundum potestatem diuinam datam a Christo, secundum illud Luc. 10. Ecce dedi vobis potestatem calcadi supra serpentes, & scorpiones, & supra omnem virtutem inimici, & nihil vobis nocebit. Non tamen licitum est eos adiurare ad aliquid ab eis addiscendum, vel etiã ad aliquid per eos obtinendum: quia hoc pertinet ad aliquam societatem cum ipsis habendam, nisi forte ex speciali instinctu, vel reuelatione diuina, aliqui sancti ad aliquos effectus, demonum operatione vtantur: sicut legitur de beato Iacobo, quod per demones fecit Hermogenem ad se adduci.

Li. 1. c. 4. an- te medium, tom. 3.

AD PRIMVM ergo dicendum, quod Origenes loquitur de adiuratione, quae non fit potestatiue per modum compulsio- nis, sed magis per modum cuiusdam beneuolae deprecationis.

AD SECVNDVM dicendum, quod nigromantici vtuntur adiurationibus, & inuocationibus demonum ad aliquid ab eis addiscendum, vel adipiscendum: & hoc est illicitum, vt dictum est. Vnde Chrysolost. dicit Marc. 1. exponens illud verbum Domini, quod spiritui immundo dixit. Obmutescite, & exi ab homine. Salutariter hoc nobis dogma datur, ne credamus demonibus quantumcunque denuntiant veritatem.

In corp. art. 3. de Lazaro iter pri. & med. to. 2.

AD TERTIVM dicendum, quod ratio illa procedit de adiuratione, qua imploratur auxiliu demonu ad aliquid agendum, vel cognoscendum: hoc. n. vt ad quandam societatem pertinere. Sed quod aliquis adiurando demones repellat, hoc est ab eorum societate recedere.

ARTICVLVS III.

Vtrum liceat irrationalem creaturam adiurare.

AD TERTIVM sic proceditur. Videtur, quod non liceat adiurare irrationalem creaturam. Adiuratio enim fit per locutionem: sed frustra sermo dirigunt ad eum, qui non intelligit, qualis est irrationalis creatura: ergo vanum est, & illicitu irrationalem creaturam adiurare. ¶ 2 Præter. Ad eum videtur competere adiuratio, ad quem pertinet iuratio: sed iuratio non pertinet ad creaturam irrationalem: ergo videtur quod ad eam non liceat adiuratione uti.

Art. 1. & 2. præced.

¶ 3 Præter. Duplex est adiurationis modus, vt ex supra dictis patet. Vnus quidem per modum deprecationis, quod non possumus uti ad irrationalem creaturam, quae non est domina sui actus. Alia autem adiuratio est per modum compulsio- nis, qua etiam, vt videtur, ad eam uti non possumus: quia non est nostrum creaturis irrationalibus imperare, sed solum illius, de quo dicitur Matt. 8. Quoniam venti, & mare obediunt ei: ergo nullo modo, vt videtur, licet uti adiuratione ad irrationales creaturas.

SED CONTRA est, quod Simon & Iudas leguntur adiurasse dracones, & eis præcepisse, vt in desertum locum discederent.

D. 34.

RESPON. Dicendum, quod creaturae irrationales ab alio aguntur ad proprias operationes. Eadem autem

actio est eius, quod agit & mouet, sicut motus sagitte, cuius operatio sagittatis: & ideo operatio creaturae non solum ipsi attribuitur, sed permissio- nis eius dispositione, omnia mouentur ad diabolum, qui permissio- nis eius creaturis ad nos vtuntur. Sic ergo adiuratio, qua quis vtitur ad irrationalem creaturam, potest intelligi dupliciter: vt adiuratio referatur ad ipsam irrationalem creaturam secundum se: & sic vanum est eam adiurare. Alio modo potest referri ad nos, & sic dupliciter adiuratur irrationalis creatura: quidem modo, per modum deprecationis, quod pertinet ad eos, qui diuinae gratiae miracula faciunt. Alio modo, per modum compulsio- nis, quae referuntur ad diabolum, qui est modus adiurandi in Ecclesiæ creaturis. Adiurare autem demones ad obiecta, non licet. Et per hoc patet obiecta.

QVAESTIO XCI.

De assumptione diuini nominis ad inuocandum per orationem, vel laudem, in duos articulos diuisa.

¶ ENDE considerandum est de assumptione diuini nominis ad inuocandum per orationem, vel laudem. Et de oratione quidem iam dictum est. Vnde nunc de laudatione fiat dicendum.

CIRCA quam quaeruntur duo. ¶ Primo, Vtrum Deus sit ore laudandus.

¶ Secundo, Vtrum in laudibus Dei sint cantus adhibendi.

ARTICVLVS PRIMVS.

Vtrum Deus sit ore laudandus.

AD PRIMVM sic proceditur. Videtur, quod Deus non sit ore laudandus. Dicitur enim Philosoph. in 1. Ethic. Optimum non est laus, sed maius aliquid, & melius: sed Deus est super omnia optimus: ergo Deo non debetur laus, sed aliquid maius laude. Vnde Ecc. 43. dicitur, quod Deus maior est omni laude.

¶ 2 Præter. Laus Dei ad cultum ipsius pertinet: est enim religionis actus. sed Deus mente colitur magis, qua ore. unde Dominus Mar. 12. contra quosdam indoctos dicit. Populus hic labijs me honorat, cor autem eorum longe est a me: ergo laus Dei magis consistit in corde, quam in ore.

¶ 3 Præter. Homines ad hoc